

Η "γενιά της αδιαφορίας" (μ. Αρσένιος Βλιαγκόφτης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Μαρτίου 31, 2016

Ο τίτλος της αποψινής μας ομιλίας είναι παρμένος από τον δεύτερο τόμο των Λόγων του Αγίου Παΐσιου, με τίτλο Πνευματική Αφύπνιση (σσ. 20 κ.έ.), που εξέδωσε το 1999 το γυναικείο μοναστήρι της Σουρωτής, όπου και ο τάφος του Αγίου.

Στό βιβλίο αυτό, ήδη πριν από τριάντα χρόνια, ομιλεί ο Άγιος για τό «γενικό ρεμπελιό» και την «προσπάθεια νά τά γκρεμίσουν όλα»!

Αφορμή πήραμε και από συνθήματα του τύπου «Έλλάδα ψόφα, νά ζήσουμε έμεις», γραμμένα τον τελευταίο χρόνο σέ τοίχους της Αθήνας και υπογραφόμενα από την Antifa (είναι ο χώρος των λεγομένων αναρχοαυτόνομων).

Παραδείγματα αδιαφορίας θά μπορούσε νά δώσει κάποιος πολλά και σίγουρα όλοι μας γνωρίζουμε. Ο άγιος Παΐσιος αναφέρει ότι φιλόλογος από τή Χαλκιδική δέν ήξερε τί είναι τό Άγιον Όρος! Φίλος γιατρός χειρουργός έπαρχιακού νοσοκομείου μου έλεγε ότι ή πλειοψηφία των ειδικευομένων που πέρασαν από εκεί δέν είχαν κανένα ενδιαφέρον νά μάθουν χειρουργική. «Όλη μέρα μέ ένα καφέ στό χέρι», μου έλεγε ο γιατρός, φανερά άπαισιόδοξος για τό που πάει αυτός ο τόπος.

Τό φαινόμενο, φυσικά, δέν είναι μόνον έλληνικό. Η Γαλλίδα φιλόλογος Νατάσα Πολονύ, που έγραψε ένα σπουδαίο βιβλίο με τίτλο «Τά χαμένα παιδιά μας» (έκδ. Πόλις 2004- θά αναφερθούμε ξανά και ξανά στό βιβλίο αυτό) αναφέρει παραδείγματα από τή Γαλλία. Νέα παιδιά, χωρίς κανένα ενδιαφέρον για τό παραμικρό. Νέα παιδιά, που προσλαμβάνονται σέ μιά εργασία και τήν παρατούν μετά από λίγες ήμέρες, χωρίς νά κάνουν ούτε ένα τηλεφώνημα στόν εργοδότη τους. (βλ. Πολονύ, σσ. 61, 62).

Άς καταπιαστούμε λοιπόν με τό θέμα μας, με τή γενιά της αδιαφορίας, ή -άν θέλετε- με τήν κοινωνία της αδιαφορίας.

Προσεγγίζοντας πνευματικά τό θέμα θά μπορούσαμε νά μιλήσουμε για τήν αδιαφορία ως [ά-κηδία](#) (α στερητικό και κήδος, έξ ου και κηδεία, που σημαίνει κυριολεκτικώς φροντίδα).

Άκηδία, ως γνωστόν, σύμφωνα με τίς αναλύσεις που κάνουν οι άγιοί μας, σημαίνει

πρώτα-πρώτα άδιαφορία για τή σωτηρία μας.

Ο άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης αφιερώνει τον 8ο λόγο της Κλίμακός του στην [ἀκηδία](#), ή όποία ναρκώνει τήν ψυχή και τήν όδηγεϊ σιγά-σιγά στόν πνευματικό θάνατο.

Υπάρχει όμως και ή καλή άδιαφορία, όπως τήν όνομάζει πάλι ό άγιος Παΐσιος, άλλ' αυτή είναι κάτι άλλο, είναι τό νά μήν παίρνει ένας ευαίσθητος άνθρωπος «τοΐς μετρητοΐς» τά πάντα μέ άποτέλεσμα νά φθείρεται έσωτερικά.

Θά προσπαθήσω νά σας δείξω ότι ή δημιουργία της «γενιάς της άδιαφορίας» δέν συνέβη τυχαΐα, ως ένα άτύχημα, κάτι πού δέν πήγε καλά, αλλά άποτελεΐ μέρος μιΐς γενικότερης στόχευσης για διάλυση και ξεχαρβάλωμα τών πάντων, ώστε μετά νά έλθει ή λύση: ή τάξη από τό χάος (Ordo ad chaos), όπως λένε οι ίλλουμινάτι, πού παΐζουν κεντρικό ρόλο στη λεγομένη Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Τί θέλουν (στρατηγικός στόχος)

Γιά νά καταλάβουμε όσα σήμερα συμβαΐνουν στην πατρίδα μας και στόν κόσμο, στην εκπαίδευση, στην κοινωνία, παντοϋ, πρέπει νά έχουμε ένα κλειδί για τήν κατανόηση αυτή. Έτσι θά μπορούμε νά συνδέουμε και πράγματα φαινομενικώς ασύνδετα μεταξύ τους και νά βρίσκουμε τό κρυμμένο νόημα πολλών από τά σημερινά δρώμενα.

Πρέπει λοιπόν νά ξέρουμε ότι μαΐνεται ένας πόλεμος και άόρατος (πνευματικός) και όρατός (σε επίπεδο πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών μέτρων, άλλαγών, άνατροπών, αλλά και στρατιωτικών έπεμβάσεων) μέ στρατηγικό στόχο τήν έλευση της διαβόητης Νέας Τάξεως Πραγμάτων της λεγομένης Νέας Έποχής, μέσω του όδοστρωτήρα της Παγκοσμιοποίησης. Ο τελικός στόχος είναι ένας κόσμος μέ έναν παγκόσμιο κυβερνήτη, τό παλαιό δηλαδή σχέδιο τών μυστικών εταιριών, τύπου μασονίας, θεοσοφίας, ίλλουμινάτων (πεφωτισμένων) κ.ά. Θυμηθείτε τίς άναφορές τών παγκοσμιοποιητών τύπου Σόρος ή Μπίλ Γκέητς ή του δικου μας Γιωργάκη Παπανδρέου για τήν άνάγκη «παγκόσμιας διακυβέρνησης» (=κυβέρνησης), για νά λύσει τά παγκόσμια προβλήματα.

Πώς προωθοϋν τόν στόχο (τακτική)

Άς έλθουμε λοιπόν νά δοϋμε πώς κάποιои έργάσθηκαν και εργάζονται συστηματικά για τή δημιουργία της «γενιάς της άδιαφορίας».

Πώς διαλύουν τή νεολαία κυρίως, αλλά και όλη τήν κοινωνία.

1. Ναρκωτικά

Τά ναρκωτικά σκοτώνουν τή νεολαία μας. Δέν θά έπιμείνουμε σ' αυτό τό θέμα, γιατί εἶναι τόσο γνωστό, ὥστε δέν χρειάζεται ξεχωριστή ἀνάλυση.

2. Διαφθορά

Σημαντικό ἐργαλεῖο γιά τή διάλυση εἶναι ἡ ἐξώθηση τῶν νέων μας στή διαφθορά, τόσο μέ τήν στενή ὅσο καί μέ τήν εὐρεία ἔννοια τοῦ ὄρου.

Σήμερα τό ἴδιο τό σχολεῖο καί ἡ πολιτεία εἶναι οἱ μεγαλύτεροι προαγωγοί τῶν παιδιῶν μας στήν ἀνηθικότητα.

Ἄς θυμηθοῦμε αὐτά πού διδάσκονται στό σχολεῖο στά «Βιβλία Γλώσσας», ὅπως π.χ. τό ἀφήγημα «Ὅσακις», ὅπου ὁ Σάκης, ὁ 25χρονος ὑδραυλικός, εἶναι ὁ νεαρός μέ τόν ὁποῖο «βγαίνει» μιά 15χρονη μαθήτρια, πρᾶγμα πού τό ξέρει ὅλη ἡ τάξη, γι' αὐτό καί γίνεται πανζουρλισμός, ὅταν ὁ καθηγητής τούς διδάσκει τό ἐπίρρημα ὁσακις. (βλ. «Τετράδιο Ἔργασιῶν» Α' Γυμνασίου, σ. 16).

3. Διάλυση μέσω τῆς πολυπολιτισμικότητας, πολυφυλετικότητας καί πολυθρησκευτικότητας.

Ἐπειδή κανένας ἐλεύθερος ἄνθρωπος δέν θά ἤθελε νά ζήσει σέ μιά, «κοινωνία» (κοινωνία ἐντός εἰσαγωγικῶν) τύπου Big Brother (βλ. «1984» τοῦ Τζώρτζ Ὁργουελ), γι' αὐτό ὁ στόχος εἶναι νά διαλυθοῦν οἱ κοινωνίες.

Πῶς θά γίνει αὐτό; Μέσω τῆς πολυπολιτισμικότητας, πολυφυλετικότητας καί πολυθρησκευτικότητας.

Αὐτές οἱ ἐπίμονες στοχεύσεις τῆς μετάλλαξης τῶν κοινωνιῶν δημιουργοῦν γκετοποιήσεις καί διαλύουν τόν κοινωνικό ἴστό. Πάρτε τό παράδειγμα τῶν σημερινῶν εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν καί κυρίως τοῦ Παρισιοῦ καί τῶν γκετοποιημένων προαστίων του.

Τά τραγικά γεγονότα τῆς 13ης Νοεμβρίου 2015 στό Παρίσι θά πρέπει νά ἀνοίξουν τά μάτια ὄσων θέλουν νά βλέπουν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ multi culti (πολυ-πολιτισμική) ἐκπαίδευση εἶναι στίς προτεραιότητες τοῦ «νέου σχολείου», πού παράγει τή «γενιά τῆς ἀδιαφορίας».

Ἔτσι, λοιπόν, ὁ στόχος τῆς Νέας Τάξης εἶναι ἡ **δημιουργία ἄ-ριζων ἀνθρώπων** μέσα σέ μιά διαλυμένη κοινωνία. Ἀπρόσωπων καί ἀνέστιων ἀνθρώπων σέ μιά ἀπρόσωπη κοινωνία, ὅπου θά κυριαρχεῖ ὁ φόβος (βλ. ἄνθηση τρομοκρατίας), μέ στόχο νά ἐκχωρήσουμε τήν προσωπική, πολιτική καί ἐθνική ἐλευθερία μας, γιά νά

έξασφαλίσουμε τάχα ασφάλεια. Όποιος όμως θυσιάζει την ελευθερία για χάρη της ασφάλειας, δεν απολαμβάνει ούτε τό ένα ούτε τό άλλο ούτε και είναι άξιος γι' αυτά, λόγω της δουλοφροσύνης του!

Η γενιά, πράγματι, της άδιαφορίας ώθειται επίμονα νά ζεϊ τό «έδω και τώρα» **χωρίς αναφορά στό χθές** (Ίστορία, ρίζες) **ούτε στό αύριο** (έπιθυμία για ζωή, αξίες, ιδανικά, στόχους ύψηλους για τό μέλλον). Τό μήνυμα, πού περνοϋν οί «ίνστρουχτορες» τής Νέας Τάξης, είναι τό *carpe diem* (=άδραξε τή στιγμή, ζήσε τό τώρα) έξ οϋ και ή «εϋχή» «νά περνατε καλά» (στόχος ζωής για τό 95% τής σημερινής νεολαίας στή Γαλλία, σύμφωνα μέ έρευνα πού μνημονεύει ή Πολονού.)

4. Σύγχρονος μηδενισμός

Όλη αυτή ή κοινωνική παθολογία, πού είναι βαθύτατα πνευματική, μάς οδηγεί στό φαινόμενο τοϋ κυρίαρχου σύγχρονου μηδενισμού, ό όποιος επίσης είναι κλειδί κατανοήσεως τής καταστάσεως, όπως διαμορφώνεται στον κόσμο μας. Είναι αυτό πού λέγει ό Θεόδωρος Ζιάκας στό βιβλίο του «Ό σύγχρονος μηδενισμός» «Ναί σε όλα μέσα στό τίποτα».

Τό φαινόμενο τοϋ μηδενισμού αναλύει θαυμάσια και όρθοδοξότατα στό όμώνυμο βιβλίο του (έκδ. Μυριόβιβλος) ό μακαριστός π. Σεραφείμ Ρόουζ.

Έχουν προηγηθεί, φυσικά, οί σπουδαίες αναλύσεις τοϋ εύρωπαϊκοϋ άθέου ούμανισμού, πού έκαναν οί Σέρβοι άγιοι Ίουστίνος Πόποβιτς και Νικόλαος Βελιμίροβιτς.

Ό άθεος ούμανισμός τοϋ υπερήφανου εύρωπαϊου ανθρώπου όδήγησε στον μηδενισμό, πού περιγράφει ό Νίτσε, και από εκεί στον «μηδενισμό τής καταστροφής» και στον σύγχρονο μηδενισμό τοϋ «Ναί σε όλα μέσα στό τίποτα».

Θυμίζω τά λόγια τοϋ Νίτσε από τό βιβλίο του «Η χαρούμενη γνώση», λόγια πού βάζει ό Νίτσε στό στόμα ενός τρελλοϋ: «Τόν σκοτώσαμε (τόν Θεό), έσύ και έγώ. Εΐμαστε όλοι δολοφόνοι του! Όμως πώς τό κάναμε; Πώς μπορέσαμε νά πιοϋμε τή θάλασσα; Ποίος μάς έδωσε τό σφουγγάρι νά σβήσουμε όλον τόν όρίζοντα; Τί κάναμε, όταν απομακρύναμε αυτήν τή γη από τόν ήλιο της; Πρός τά ποϋ κατευθύνεται τώρα; Ποιά ή δική μας κατεύθυνση κίνησης; Μακριά από όλους τούς ήλιους; Μήπως παραπαίουμε διαρκώς; Μπροστά, πίσω, πλαγίως, προς όλες τίς κατευθύνσεις; Υπάρχει άκόμη πάνω και κάτω; Μήπως πλανώμαστε μέσα στό άτελείωτο μηδέν; Μήπως τό κενό δεν αναπνέει πάνω μας; Δεν έγινε πιο κρύο; Μήπως ή νύχτα δεν έρχεται πιά διαρκώς, ολοένα και σκοτεινότερη;»

Σημειωτέον ότι **μηδενισμός σημαίνει εν τέλει ότι δεν υπάρχει (άπόλυτη)**

Αλήθεια. Άρα όλα είναι σχετικά. Έξ ου και τό κυρίαρχο επίσης στήν εποχή μας ρεύμα τοῦ συγκρητισμοῦ (κομμάτι καί αὐτό τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς).

Άρα, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἀλήθεια, λέγει ὁ Νίτσε, ὅλα ἐπιτρέπονται. Ἦ για νά τό ποῦμε μέ τά λόγια τοῦ ἀξεπέραστου Ντοστογιέφσκυ «Ἄν δέν ὑπάρχει Θεός, ὅλα ἐπιτρέπονται». Ἀπό ἐδῶ ξεκινᾷ ὁ μηδενισμός τῆς καταστροφῆς.

Ὅπως κάθε σκαλοπάτι στοῦ κακοῦ τή σκάλα μᾶς πηγαίνει καί πió κάτω στό σκοτάδι, ἔτσι πλέον ἕνα τμήμα τῆς «γενιᾶς τῆς ἀδιαφορίας», ἀναθρεμμένο μέ τό πνεῦμα τοῦ «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα», μέ τό ὁποῖο πνεῦμα ἀνέθρεψε τά παιδιά της ἡ «γενιά τοῦ Πολυτεχνείου», ἔφθασε ἀπό τήν ἀδιαφορία στό μίσος γιά ὅλους καί γιά ὅλα. Ἐφθασε στόν «μηδενισμό τῆς καταστροφῆς», πού προαναφέραμε. Ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ἦταν ὁ Δεκέμβρης τοῦ 2008, ὁπότε κᾶνκε ἡ μισή Ἀθήνα (καί ὄχι μόνον αὐτή). Τό «πνεῦμα» αὐτό ἐκφράζουν συνθήματα τοῦ τύπου «Ἑλλάδα ψόφα, νά ζήσουμε ἐμεῖς», συνθήματα ὑπογραφόμενα μέ τήν πεντάλφα τοῦ λεγομένου ἀναρχοαυτόνομου χώρου. (βλ. ἀνάλυση τοῦ Γιώργου Καραμπελιά στό περιοδικό Ἄρδην, τ. 100, σσ. 15-18, ὑπό τόν τίτλο «Viva la muerte» ἢ «νά πεθάνει ἡ Ἑλλάδα γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς»)

Σύμφωνα μέ τόν Γ. Καραμπελιά (Ἄρδην, τ. 100, ἐνθ' ἄνωτ.), «Τόν Δεκέμβρη τοῦ 2008 ρίζωσε ἕνα φαινόμενο μετατροπῆς τοῦ διάχυτου ἀτομικισμοῦ τῆς νεολαίας σέ πολιτικό μηδενισμό». «Ἦταν μιά ἀτομικιστική ψευδο-“ἐξέγερση”, ὅπου θριάμβευσε ὁ ἀπόλυτος ἀνορθολογισμός τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος χωρίς ὑποχρεώσεις, ἐνῶ εἶχε ἐξαφανισθεῖ κάθε συλλογική ταυτότητα». **Εἶχε ἐξαφανισθεῖ, δηλαδή, ἡ αἴσθησις τοῦ κοινοτικοῦ πνεύματος (τό «Ἐμεῖς» τοῦ Μακρυγιάννη), πού ἄρδευε πάντοτε τήν παράδοσή μας.**

Καί νά παρατηρήσουμε ἐδῶ ὅτι, γενικότερα ἡ βία στίς σύγχρονες δυτικές κοινωνίες εἶναι βία ἀνορθολογική καί ἀτομικιστική.

5. Παιδοκολακεία

Τό κεντρικό μήνυμα τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς εἶναι ἡ **αὐτοθέωσις τοῦ ἀνθρώπου χωρίς Θεό**. Ὁ ἀνθρωπο-θεός εἶναι τό πρότυπο τοῦ «νέου ἀνθρώπου». Αὐτό σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν ὀρθόδοξη ἀγιοπατερική παράδοσή μας, ὅπου ὁ στόχος τοῦ ἀνθρώπου μέσα στήν ἐκκλησία εἶναι νά φθάσει στήν κατά χάριν θέωσις, σέ κοινωνία ἀγάπης καί ὑπακοῆς μέ τόν μόνο ἅγιο ἀπό τήν φύση του τριαδικό Θεό.

Ὁ ἀντίχριστος στόχος τῆς αὐτοθέωσης ἔχει ἄμεση σχέση μέ τόν μαχητικό ἀντι-θεϊσμό καί ἀντι-χριστιανισμό, πού ἐκφράζει π.χ. ὁ Ρώσος μηδενιστής Νετσάγιεφ, στά χρόνια τοῦ Ντοστογιέφσκυ: «Δέν ὑπάρχει Θεός. Ἄρα Θεός εἶμαι ἐγώ»! καί: «Ζήτη ἐγώ»!

Τά μηνύματα τῆς «νέας ἐκπαίδευσης» πρὸς αὐτόν τόν σκοπό (τῆς αὐτο-θέωσης) εἶναι πληθωρικά. Στόχος νά φουσκώσει ὁ ἄνθρωπος καί εἰδικά ὁ νέος ἀπὸ ἐγωισμό. Στό πλαίσιο αὐτό, τοῦ ἐγωιστικοῦ φουσκώματος, σημαντικό ρόλο παίζει καί **ἡ παιδοκολακεία**, ἡ ὁποία καταστρέφει τὰ παιδιά. (βλ. ἄρθρο Σαράντου, Καργάκου, «[Κηφηνεῖον “Ἡ Ὁραία Ἑλλάς”](#)», Παρακαταθήκη, τ. 45, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2005, σσ. 11-13)

Πράγματι **καλλιεργεῖται ἀπὸ τοὺς παιδοκόλακες στὰ παιδιά ἡ πεποίθησις ὅτι εἶναι τὸ κέντρο τοῦ κόσμου**. Οἱ νέοι προσομοιώνονται μέ ξεχωριστὴ κοινωνικὴ τάξη (βλ. Πολονύ, σ. 104). Ὅλα θά πρέπει νά ὑποκλίνονται στὴν «αὐτοῦ μεγαλειότητα, τὸ παιδί».

Δέν εἶναι τυχαῖο τὸ μήνυμα πού περνάει «φέιγ βολάν» τῆς Antifa (τῶν λεγομένων ἀναρχοαυτόνομων) στὴν Ἀθήνα: «6 χρόνια μετά... γονεῖς, Ὑποκλιθεῖτε στό μεγαλεῖο τῶν παιδιῶν σας...» (Ἀπὸ τὸ περιοδ. Ἄρδην τ. 100, σ. 18). Γιά πρώτη φορά στὴν ἱστορία «οἱ νεώτεροι κάνουν κουμάντο στοὺς μεγαλύτερους» (Καραμπελιάς, ἐνθ' ἄνωτ.).

Αὐτό εἶναι τὸ φυσικὸ ἐπακόλουθο «μιᾶς γενικευμένης καί μεθοδικῆς καταστροφῆς ἀξιῶν καί προτύπων σέ μιὰ κοινωνία παιδοκεντρικὴ, πού ἀνέτρεφε τοὺς νέους τῆς ὡς περιούσια γενιά χωρὶς ὑποχρεώσεις ἀλλὰ μόνο μέ δικαιώματα» (Καραμπελιάς, ἐνθ' ἄνωτ.)

Αὐτὰ πού λέμε τώρα συνδέονται μέ κάποιες κυρίαρχες γραμμὲς τοῦ «νέου σχολείου», στὴ γραμμὴ τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ἔτσι κέντρο τοῦ σχολείου καί τῆς μαθησιακῆς διαδικασίας θεωρεῖται ὁ μαθητὴς (μαθητοκεντρικὸ σχολεῖο). Δόγμα τῶν «μοντέρνων» δασκάλων εἶναι: «Ἔχουμε νά μάθουμε ἀπὸ τοὺς μαθητὲς ὅσα καί ἐκεῖνοι ἀπὸ ἐμᾶς» (Πολονύ, σ. 216).

Ἔτσι ὁ δάσκαλος ἀντικαθίσταται ἀπὸ τόν λεγόμενο «ἐμψυχωτὴ». Ἀποτέλεσμα: **ἡ ἐξίσωσις πρὸς τὰ κάτω!**

Στὴ Γαλλία πρότυπο γλώσσας γιά τὸ σχολεῖο εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν ὑποβαθμισμένων παρισινῶν προαστείων.

Ἐπίσης: Δόγμα στὴ Γαλλία ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ '70: «Καθηγητὲς, οἱ μαθητὲς σας δέν καταλαβαίνουν ὅταν μιλάτε στὴ δική σας γλῶσσα. Προσαρμοσθεῖτε στὴ δική τους» (Πολονύ, σ. 181)

Ἐδῶ βέβαια δέν ἔχουμε τὴ σωστὴ παιδαγωγικὰ ἀρχὴ νά μιλήσει ὁ δάσκαλος στό ἐπίπεδο τοῦ μαθητῆ. **Ἐδῶ κατεβαίνει ὁ δάσκαλος, ὄχι γιά νά ἀνεβάσει τόν**

μαθητή, αλλά για να μείνει μαζί του χαμηλά.

Μιλήσαμε για τό φούσκωμα τοῦ ἐγωισμοῦ, πού περνᾷ ὡς μήνυμα ἀπό τή «νέα ἐκπαίδευση». Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι αὐτό (ἢ προβολή τοῦ ἐγώ) εἶναι μία ἀπό τίς συνέπειες τοῦ λεγομένου «ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου», τό ὁποῖο κυριαρχεῖ στίς ἡμέρες μας καί στά σχολικά προγράμματα. (Πολονύ, σ. 188).

Σύμφωνα μέ τόν Regis Debray «Ἡ ἐπικοινωνία [ἢ κυριαρχία, δηλαδή τοῦ ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου] ἀποτελεῖ ἄρνηση καί καταστροφή τῆς μετάδοσης [δηλ. τῆς ἀληθινῆς παιδείας]. Ἡ ἐπικοινωνία, συνεχίζει ὁ Debray, μιᾷ κυρίως στό συναίσθημα καί “εἶναι ὁ θάνατος τῆς σκέψης”». (Πολονύ, σσ. 192, 194).

Τελικῶς ἔχουμε μιά τυραννία, πού ἐπιβάλλει ἡ κυριαρχία τοῦ ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου.

6. Ἄνθρωποι χωρίς σθένος

Ἡ «νέα ἐκπαίδευση» στοχεύει στή «διαμόρφωση εὐπροσάρμοστων στίς ἀνάγκες τῆς ἀγορᾶς χαρακτήρων» (βλ. σπουδαῖο βιβλίο [Δάφνης Βαρβιτσιώτη, Νέα Ἐποχή. Ἐξέλιξη ἢ χειραγώγηση;](#), ἐκδ. Σταμούλη, Ἀθήνα 2004, σ. 300). Θέλουν νά διαμορφώσουν ἄνθρώπους «προσαρμοστικούς», «εὐέλικτους» καί «ἀντικαταστάσιμους». Ἔτσι θά ἔχουμε τόν «εὐπροσάρμοστο» ἐνήλικο, ὁ ὁποῖος μέσω καί τῆς «διά βίου μάθησης» θά «προσαρμόζεται» συνεχῶς καί δέν θά ἀντιδρᾷ σέ ἐπώδυνα ἐργασιακά μέτρα, στέρηση δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, ἀτομικῶν δικαιωμάτων κ.ο.κ.

Ἡ «νέα ἐκπαίδευση» θέλει νά φτιάξει ἄνθρώπους χωρίς σθένος (πολλῶ μᾶλλον χωρίς πνευματικό σθένος), χωρίς ἀνδρισμό, χωρίς «τσαγανό», γιά νά δέχονται ἀδιαμαρτύρητα τή στέρηση τῶν ἐλευθεριῶν καί ἐν τέλει τῆς ἐλευθερίας τους.

Καθώς ἡ διαφήμιση παίζει τεράστιο ρόλο στήν ἀφομοίωση τῶν ἐπιθυμητῶν κοινωνικῶν προτύπων, δεῖτε τό προβαλλόμενο πρότυπο τοῦ νέου ἄνδρα σήμερα. Ἐκφράζεται ἀπό τό *ryjama boy*. Πρόκειται γιά ἕνα νέο ἀγόρι μέ ἀπροσδιόριστα μεταξύ ἀρσενικοῦ καί θηλυκοῦ χαρακτηριστικά, πού καθισμένο μέ πυτζάμες στόν καναπέ κρατᾷ μιά κούπα καφέ. Εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς **νωθρότητας** καί τῆς παθητικότητας.

7. Προώθηση τῆς [ὁμοφυλοφιλίας](#)

Ἀλλά, ἄς περάσουμε καί στήν ὁμοφυλοφιλική «ἀτζέντα», ἡ ὁποία ἔχει μιά ἀπό τίς πρῶτες θέσεις στίς προτεραιότητες τίς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ὅπως

έδηλωσε τό 2014 ό ίδιος ό Άμερικανός Άντιπρόεδρος Τζό Μπάιντεν, έβραϊκής καταγωγής.

Τά παιδιά πρέπει νά υιοθετήσουν τή διαστροφική άποψη ότι τό φύλο έπιλέγεται (έννοείται μετά τή γέννηση).

Θυμηθείτε τίς «παρελάσεις όμοφυλοφιλικής ύπερηφάνειας» πού προωθούνται παγκοσμίως μέ σπόνσορες τίς κορυφαίες πρεσβεΐες τών χωρών τοϋ δυτικοϋ κόσμου, μέ πρώτες-πρώτες τίς Η.Π.Α.

Στό πλαίσιο τής πολιτικής όρθότητας, αϋτοϋ τοϋ νέου φασισμού, δέν θά πρέπει κανείς νά είναι «όμοφοβικός». «Όμοφοβία», σύμφωνα μέ τούς νεοταξίτες ίνστρουχτορες είναι μιά νοσηρή, μιά ψυχοπαθολογική συμπεριφορά άρνητισμοϋ και δυσανεξίας άπέναντι στή «διαφορετική» σεξουαλική έπιλογή.

Όπότε τά πράγματα άντιστρέφονται. Δέν είναι οί όμοφυλόφιλοι, πού θά πρέπει νά αισθάνονται άσχημα και ένδεχομένως νά κρύβουν τήν παρέκκλισή τους, αλλά καλλιεργούνται αισθήματα έννοχής στους φυσιολογικούς άνθρώπους, γιατί δήθεν καταπιέζονται οί όμοφυλόφιλοι, και έν τέλει καλλιεργούνται στους φυσιολογικούς αισθήματα έννοχής, έπειδή δέν είναι και αϋτοί όμοφυλόφιλοι!

Τό προβαλλόμενο πρότυπο άνθρώπου είναι ό άμφισεξουαλισμός (ό άνδρόγυνος άνθρωπος). Θυμηθείτε τήν Κοντσίτα, πού τής δώσανε προπέρυσι [2014] τό βραβείο τραγουδιοϋ στή Γιουροβίζιον. Σημειωτέον ότι στον έβραϊκό μυστικισμό, τήν καμπάλα, τό θέμα τοϋ έρμαφρόδιτου ή άνδρόγυνου άνθρώπου (σέ ένα πρόσωπο) είναι μεγάλης σημασίας.

8. «Καταπολέμηση τοϋ ρατσισμού»

Ό κατάλογος τών κατασκευασμένων άπό τή Νέα Τάξη «φοβιών» είναι άρκετά πλούσιος. Όμως οί πιο επικίνδυνες «φοβίες» άπέναντι στο «διαφορετικό» είναι -κατ' αϋτούς- ή όμοφοβία, ή ισλαμοφοβία και ή φοβία άπέναντι στο έθνικά διαφορετικό, ή όποία, αϋτή ή τελευταία, βαφτίζεται «ρατσισμός».

Θά πρέπει νά ξέρουμε ότι ή Νέα Τάξη έχει και τή δική της γλώσσα, τή «νέα γλώσσα». Τά έχει πει όλα αϋτά ό Τζώρτζ Όργουελ στο γνωστό του βιβλίο «1984», τό όποιο έγινε και ταινία· σάς συνιστώ νά τή δείτε (ύπάρχει σέ άντι-νεοταξικά blogs).

Στή νέα γλώσσα λοιπόν αλλάζει ή τρέχουσα σημασία τών λέξεων. Έτσι «καταπολέμηση τοϋ ρατσισμού» (ένας άπό τούς κύριους στόχους τής σύγχρονης προπαγάνδας και τοϋ «νέου σχολείου») είναι ή άπενεργοποίηση τών ύγιών άνταντακλαστικών προστασίας τοϋ πολιτισμοϋ και τής πνευματικής, ιστορικής,

φυλετικής και βιολογικής συνέχειας και αυτοσυντήρησής του, πού έχει ο Έλληνας και γενικώς ο δυτικός άνθρωπος, ο οποίος είναι και ο στόχος όλης αυτής της πολυπολιτισμικής κλπ. προπαγάνδας.

Η νοσηρή φαντασία των προωθητών της όμοφυλοφιλίας και κάθε άλλης αν-ωμαλίας (α στερητικό και όμαλός) έφθασε στο σημείο να οργανώσουν τό 2014, επίσημα και με κάλυψη της διεύθυνσης πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Αθήνα, ημερίδα για παιδιά Δημοτικού, για να ενημερωθούν ώστε να μη γίνουν όμοφοβικά!

Ό,τι ισχύει για την «καταπολέμηση της όμοφοβίας», ισχύει και για την «καταπολέμηση του ρατσισμού».

Έν τέλει, όποιος αγαπά τά πολυτίμητα τζιβαΐρικά (στρατηγός Μακρυγιάννης) της παραδόσεώς του, θά πρέπει να αισθάνεται ένοχος, γιατί αυτό είναι «ρατσισμός»!

Θά έχετε ίσως ύπ' όψιν σας τά προγράμματα «εκπαίδευσης στή διαφορετικότητα και στή ανεκτικότητα», τά όποια εφαρμόζουν και άλλα ύπουργεία (όχι μόνον τό Παιδείας, αλλά και τό Νέας Γενιάς, Αθλητισμού κ.ά.). Π.χ. τό να κάνει ένας χριστιανός ποδοσφαιριστής τόν σταυρό του στό γήπεδο άπαγορεύεται και έπισύρει ποινές· είναι «ρατσισμός» κατά την νεοταξική όρολογία. Εάν όμως ένας μουσουλμάνος έξωτερικεύσει την πίστη του στό γήπεδο, δέν θά του πούν τίποτε. Και άκόμη: Οί μουσουλμάνοι μπορούν π.χ. να αυτομαστιγώνονται στους δρόμους του Πειραιά, γιατί έτσι εκφράζουν τή θρησκευτικότητά τους. Αυτό είναι πολυπολιτισμικότητα. Τό να κάνεις τόν σταυρό σου ή και τό να φοράς σταυρό είναι «ρατσισμός»!

Είναι εκφραστικό ένα σκίτσο: Ίσως τό έχετε δεϊ. Ένα μαυράκι λέγει σ' ένα συνομήλικό του λευκό παιδάκι «Είμαι περήφανος πού είμαι μαύρος». Ο άλλος άπαντά: «Αυτό είναι υπέροχο».

Και από κάτω: Λέγει ο μικρός λευκός: «Και έγώ είμαι περήφανος για την καταγωγή μου» Και τό μαυράκι τόν «καρφώνει»: «Είσαι ρατσιστής»!

Η Νέα Τάξη με την επικόλληση έτικέτας «ρετσινιας», σάν κι αυτή του «ρατσιστή», έπιδιώκει να άπομονώσει όσους γίνονται ένοχλητικοί.

9. Έθνομηδενισμός

Και έτσι ήρθαμε και στον έθνομηδενισμό, ένα ρεϋμα κυρίαρχο, δυστυχώς, στους χώρους της «διανόησης», πού δηλητηριάζει κυρίως τίς ψυχές των παιδιών μας, όταν διοχετεύεται ως μήνυμα από τά σχολικά έγχειρίδια, τά όποια τότε γίνονται πραγματικά φονικά έγχειρίδια (μαχαίρια), πού σφάζουν.

Μάλιστα ή άλληλοϋποστηριζόμενη κάστα τών έθνομηδενιστών- άποδομητών έχει πιάσει στην πατρίδα μας αλλά και γενικότερα στον δυτικό κόσμο όλα τά «πόστα», στά Πανεπιστήμια κυρίως και στά «Πανεπιστημιακά Ίνστιτούτα Έκπαιδευτικής Πολιτικής», τά όποια ή Πολονύ χαρακτηρίζει «γκουλάγκ τής γνώσης» (Πολονύ, σ. 229).

Έερετε τά σταλινικά γκουλάγκ, για τά όποια έγραψε ό νομπελίστας Άλέξανδρος Σολζενίτσιν.

Ό στόχος τους είναι νά ξαναγράψουν τήν Ίστορία μέ τρόπο πού συμφέρει στά άφεντικά τους. Βαρεία ή έκφραση αλλά άληθινή. Οί ντιρεκτίβες έρχονται άπ' έξω αλλά και οί δικοί μας πολλές φορές άποδεικνύονται βασιλικότεροι του βασιλέως.

Τό κόμπλεξ και τό μίσος τών έθνομηδενιστών άπέναντι στην ιστορική άλήθεια είναι τέτοιο, ώστε φθάνει ό Dominique Borne, έγκέφαλος τών νέων (έδω και 20 περίπου χρόνια) σχολικών προγραμμάτων, στη Γαλλία, νά δηλώνει στο περιοδικό «Le Debat» τό 2000, ότι «πρέπει νά καταρρίψουμε τό μύθο τής ιστορικής συνέχειας» (Πολονύ, σ. 146). Αυτό πού θέλουν νά κάνουν είναι νά σκοτώσουν τήν έθνική συλλογική ιστορική μνήμη. Στόχος τους είναι ή γενοκτονία τής μνήμης, όπως εϋστοχα χαρακτηρίσθηκε.

Τό μίσος τους -πραγματικό μίσος- για τήν Ίστορία, τίς ρίζες, τό παρελθόν βρίσκει πρόσφορο έδαφος νά αναπτυχθεί τροφοδοτούμενο άπό τον μεγάλο θαυμασμό πού τρέφει τό πνεϋμα του Διαφωτισμού (Μοντερνισμού ή Νεωτερικότητας) για τό καινούργιο και τήν άποστροφή του προς τό παλιό. Η «πρόοδος» είναι ή άγαπημένη «θεά» του Μοντερνισμού, καθώς **ό,τι νεώτερο θεωρείται καλύτερο, άποτελεσματικότερο κ.ο.κ. σέ σχέση μέ τό παλαιότερο.**

Σας θυμίζω και τό σύνθημα «Νά τελειώνουμε μέ τό παλιό». Κεντρικό πολιτικό σύνθημα και τών τελευταίων μηνών άπό τά κόμματα του λεγομένου συνταγματικού τόξου.

10. Στόχος ή κατάργηση νοϋ και λογικής

Στή μάχη για νά δημιουργηθεί ό «νέος άνθρωπος», ό άνθρωπος πού θά έχει άπενεργοποιημένη τή σκέψη και τήν κρίση (αυτό κάνουν και οί νέες αίρέσεις ή σέκτες), έκτός άπό τήν Ίστορία **βομβαρδίζεται και ή λογική** (τό έλλογο στοιχείο στον άνθρωπο).

Έτσι προωθούνται στην εκπαίδευση ή «πλάγια σκέψη», ή «σκέψη χαμηλών πιθανοτήτων» (έχουν και έπιστημονικοφανή όνόματα), ή συναισθηματική νοημοσύνη (πού είναι πολύ τής μόδας), ή εκπαίδευση στον «Νοϋ τής Νύκτας» κ.ά. (βλ. Δάφνης

Βαρβιτσιώτη, «Νέα Έποχή. Έξέλιξη ή Χειραγώγηση;», Ξυθ' άνωτ., σσ. 297, 301, 252 κ.ά.

Οι έπιχειρήσεις αυτές «κατεδάφισης» τής λογικής και τής Ιστορίας συνδυάζονται μέ τήν έπιχείρηση έναντίον τής γλώσσας, πού έχει ώς άποτέλεσμα τήν γλωσσική άνεπάρκεια τών μαθητών, πού και αυτό δέν είναι «άτύχημα», αλλά έγκλημα έκ προμελέτης.

Γιά τό θλιβερό επίπεδο τής γλώσσας τών νέων παιδιών σήμερα στην Έλλάδα και στή Δύση εύθύνονται έκτός τών άλλων και δύο συνειδητές έπιλογές του νέου σχολείου, πού είναι: α) Η προτεραιότητα στην προφορική και όχι στην γραπτή γλώσσα και β) Τό γεγονός ότι δέν γίνεται συστηματική διδασκαλία τής Γραμματικής και του Συντακτικού.

11. Ύπουλη εισαγωγή τής γιόγκα στα σχολεία

Γιά νά άπενεργοποιηθεί και καταργηθεί ή προσωπική κρίση και σκέψη (δώρο του Θεού και αυτή) χρησιμοποιείται και ο **διαλογισμός** (meditation), πού είναι άναπόσπαστα συνδεδεμένος μέ τήν ίνδουιστική **γιόγκα** (yoga).

Γιά νά μήν ύπάρξουν όμως άνιδράσεις, εισάγεται ύπουλα μέ τή μορφή τεχνικών χαλάρωσης για τήν μείωση και άποβολή -όπως λένε- του άγχους τών μαθητών και «για τήν άντιμετώπιση τής μαθητικής παραβατικότητας και έπιθετικότητας». Δηλαδή, άφου πρώτα έκαναν παιδιά θηρία και έπαναστάτες - μηδενιστές, μετά πάνε νά διορθώσουν τάχα τό πρόβλημα, πού οι ίδιοι δημιούργησαν. Άλλά τό «φάρμακο», πού προτείνουν για τήν άντιμετώπιση τής άρρώστιας, μπορεί νά θεραπεύσει π.χ. τήν πνευματική γρίπη αλλά προξενεί πνευματικό καρκίνο, διότι καρκίνος είναι ή κατάργηση του νοϋ, του έλ-λόγου στοιχείου τής ψυχής και τής κριτικής ίκανότητας.

Οι τεχνικές τής γιόγκα και του διαλογισμού (meditation) δέν είναι τεχνικές διεύρυνσης του νοϋ, όπως διαφημίζονται, αλλά τεχνικές έπικοινωνίας μέ τά πεπτωκότα πνεύματα (δαίμονες) και τεχνικές κατάργησης του νοϋ. Έτσι κατασκευάζονται άνθρωποι ρομπότ μέ ύποταγμένες συνειδήσεις. Αυτό κυρίως γίνεται στις λεγόμενες σέκτες, δηλ. στις σύγχρονες αίρέσεις.

Ο στόχος αυτών πού κατασκευάζουν τή «γενιά τής άδιαφορίας» είναι νά πιάσουν τό παιδί από τήν πιο τρυφερή ηλικία, ήδη από τον βρεφονηπιακό σταθμό. Στόχος τους είναι τό **άποκρυφιστικό σχολείο**.

Πρέπει νά είμαστε «πονηρεμένοι» άπέναντι στις προσπάθειες πού κάνει ο Big Brother νά μάς άρπάξει τά παιδιά.

Όλοι οι ολοκληρωτισμοί (ήδη από την «Πολιτεία» του Πλάτωνος) ήθελαν να έχει τό κράτος και όχι οι γονείς τον πρώτο και τελευταίο λόγο στην αγωγή των παιδιών.

Τό «όλοήμερο σχολείο» θά μπορούσε να μην είναι τόσο άθωο.

Κοντά σε όσα προανφέρθησαν θά πρέπει να συνυπολογίσουμε μία σειρά από νοσηρές τάσεις και συμπεριφορές μέσα στην κοινωνία, οι όποιες διευκολύνουν την πύκνωση των τάξεων της «γενιάς της άδιαφορίας».

Τέτοιες είναι:

12. Εύδαιμονισμός - ήδονισμός.

13. Λατρεία του Έγώ.

«Άγάπα τον έαυτό σου» ή «Νά αγαπιέστε» είναι τό μήνυμα πού περνά. Λέγοντας «νά αγαπιέστε», δέν έννοούν να αγαπά ό ένας τον άλλο, αλλά να αγαπά ό ίδιος τον έαυτό του! Εύστοχα παρατηρήθηκε ότι έχουμε ήδη απομακρυνθεί από την εποχή του μοντερνισμού και μεταμοντερνισμού και βρισκόμαστε στην **έποχή του ναρκισσισμού**.

14. Φυγοπονία.

Ο πολιτισμός μας είναι ό «πολιτισμός» της ελάχιστης δυνατής προσπάθειας για τό μέγιστο θετικό αποτέλεσμα.

Όλα θέλουμε να γίνονται εύκολα, γρήγορα, χωρίς κόπο.

Θυμάστε την παλιά διαφήμιση «Ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε»;

Αυτά είναι στον αντίποδα του Όρθοδόξου πνεύματος, πού εκφράζεται μέ τό «δώσε αίμα και λάβε πνεύμα».

Αλλά και οι αρχαίοι μας πρόγονοι έχουν πεί ότι «Τά καλά κόποις κτώνται».

• Άλλα μηνύματα:

Άλλα μηνύματα, πού συντελούν στό να παραχθεί ως αποτέλεσμα ή γενιά της άδιαφορίας, ή κουτσορεμένη πνευματικά, πού -άν δέν βοηθηθεί- πηγαίνει εύκολα από την άδιαφορία και τό «μπούχτισμα» από κάθε τι και για κάθε τι, στον μηδενισμό της καταστροφής, ως αποτέλεσμα του μίσους για όλους και για όλα:

15. Δείτε τό διαφορετικό χωρίς προκατάληψη.

Δείτε τό διαφορετικό χωρίς προκατάληψη, ακόμη κι αν αυτό είναι ο διάβολος. Έτσι έχουμε τό «sympathy for the devil» ή: Ο έωσφόρος είναι ο «άδικημένος θεός» (Είναι κι αυτό ένα είδος διαφορετικότητας) ή: Έξοικειωθείτε με την «άλλη πλευρά» (π.χ. «Υπερπροσωπική Ψυχολογία» του Abraam Maslow) ή: Έξοικειωθείτε με την «θεά» Κάλι του Ίνδουισμού κ.ά..

16. Πνεῦμα κακῶς έννοούμενης άνοχῆς.

Όλα τά παραπάνω άς συνδυαστούν και με τό κυρίαρχο στίς ήμέρες μας, πνεῦμα τῆς κακῶς έννοούμενης άνοχῆς, ως συνέπεια άποδοχῆς τῆς «διαφορετικότητας». Αυτό τό πνεῦμα συνδέεται ως αίτία ή άποτέλεσμα με μιά έλαστική συνείδηση του «έλα μωρέ τώρα, τί σε πειράζει; Μή γίνεσαι υπερβολικός», και: «έγώ θά βγάλω τό φίδι από την τρύπα;»

17. Ή πολιτικοποίηση - κομματικοποίηση τῶν μαθητῶν.

Ρόλο στή μεγάλη ζημιά, πού έγινε, έχει παίξει και ή πολιτικοποίηση - κομματικοποίηση τῶν μαθητῶν, στήν όποία ώθήθηκαν μετά τή μεταπολίτευση του 1974. Όμως τά τελευταία χρόνια και τό **ύγιές ενδιαφέρον για τά κοινά έχει χαθεῖ, άφοῦ έδωσε τή θέση του στον άμοραλισμό** και τή διαφθορά και από εκεί στον μηδενισμό τῆς καταστροφῆς, όπως ήδη αναφέραμε («Ελλάδα, ψόφα, για να ζήσουμε έμεῖς»!)

18. Ρόλος τῆς «Νέας Άριστερᾶς»

Σ' αυτή τήν καταστροφική πορεία κατεδάφισης μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τεράστιο ρόλο διεδραμάτισε ή λεγομένη Σχολή τῆς Φραγκφούρτης, ή λεγομένη «Νέα Άριστερά» (Έριχ Φρόμ, Μαρκούζε, Άντόρνο κ.ά., όλοι «κατά σύμπτωσιν» έβραϊκῆς καταγωγῆς)

• Τά Άποτελέσματα

Τά άποτελέσματα όλης αυτής τῆς συνδυασμένης έπιχείρησης κατεδάφισης ήδη φάνηκαν, νομίζω.

Τά συνοψίζει σε επίπεδο σχολείου ή Νατάσα Πολονύ, λέγοντας ότι «ή άναγωγή τῆς άποχάυνωσης σε παιδαγωγική μέθοδο» (Πολονύ, σ. 119) και ή κρίση μετάδοσης του σχολείου σημαίνει ότι τελικά οί μαθητές δέν μαθαίνουν.

Σημαίνει ότι «Οί νέοι τελειώνουν τίς σπουδές τους χωρίς να έχουν βάσεις», «Τό

σχολεῖο κατασκευάζει γενιές ἀναλφαβήτων, πού δέν ἔχουν καμμία πιθανότητα πρόσβασης σέ καλύτερες βιωτικές συνθήκες». Αφήνουμε τό ὅτι βγάζει τό σχολεῖο «ξύλα ἀπελέκητα» δηλ. ἀ-μόρφωτους ἀνθρώπους.

Καί ἀκόμη καί κυρίως «Παράγουμε μέ τή σέσουλα ὑποταγμένα μυαλά».

Ἔτσι ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ρήξης μετάδοσης τῆς γνώσης (ὄχι τῆς «ξερῆς») ἀπό γενιά σέ γενιά διαπιστώνουμε τήν μεγάλη ἀποσύνδεση (διάσταση) τῆς σημερινῆς γενιάς κάτω τῶν 25 ἐτῶν ἀπό τίς προηγούμενες. Ὑπόψιν ὅτι ἡ Πολονύ τά γράφει αὐτά πρῖν ἀπό 10 χρόνια. Τί θά ἔλεγε ἄραγε σήμερα;

Παρ' ὅλα αὐτά, ἔχουμε διατήρηση τοῦ μύθου μιᾶς νεολαίας ἀνοιχτόμυαλης καί καλλιεργημένης, ἀκόμη καί ὅταν δυσκολεύεται «λιγάκι» στή γραφή καί τήν ἀνάγνωση (!).

Ὁ γνωστός ἄξιος δάσκαλος Δημήτρης Νατσιός κάνει σύνδεση αὐτῆς τῆς (σκόπιμης) ἀποτυχίας τοῦ γαλλικοῦ (καί ὄχι μόνο) σχολείου μέ τήν παραγωγή τεράτων (τρομοκρατῶν) στόν χῶρο τῆς Εὐρώπης σήμερα (βλ. σημαντικό ἄρθρο του, πού δημοσιεύσαμε στήν προηγούμενη Παρακαταθήκη).

• Ἀντιμετώπιση

Καί τώρα λοιπόν τί κάνουμε;

Ἀναφέρω πολύ σύντομα μερικά κατά τή γνώμη μου σημαντικά:

α. Νά ξαναθυμηθοῦμε ἔννοιες ὅπως: **σεβασμός, καθῆκον (ὄχι μόνο δικαιώματα) καί ὑπομονή.**

β. Ἡ ἐκπαίδευση (ἢ καλύτερα ἡ Παιδεία) ἀπό τή φύση της προϋποθέτει τήν **αὐθεντία, παράδοση, ἱεραρχία.**

Πολύ ὠραῖα περιγράφει τό πραγματικό σχολεῖο ὁ Σταῦρος Ζουμπουλάκης, ὁ ὁποῖος προλογίζει τό προαναφερθέν βιβλίο της Νατάσας Πολονύ «Τά χαμένα παιδιά μας». Λέγει:

«Ἰδρυτική συνθήκη τοῦ σχολείου εἶναι ὅτι ὑπάρχει κάποιος πού γνωρίζει (ὁ δάσκαλος) καί κάποιος πού δέν γνωρίζει (ὁ μαθητής) καί ὅτι ὁ δεύτερος προσέρχεται στόν πρῶτο γιά νά διδαχθεῖ καί νά μάθει. Ἡ σχέση δασκάλου καί μαθητῆ εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ἄνιση καί ἀσύμμετρη. Χωρίς αὐτή τή συνθήκη σχολεῖο δέν ὑπάρχει. Στό κέντρο του ἐπομένως δέν βρίσκεται τό παιδί, ἀλλά ἡ διδασκαλία, ἡ διά τῆς διδασκαλίας μάθηση. Τί θά διδαχθεῖ ὁ

μαθητής, ποιό θά είναι τό περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας, αὐτό δέν τό ὀρίζουν οἱ ἐπιθυμίες καί τά διαφέροντα τοῦ μαθητῆ ἀλλά ἡ παιδαγωγοῦσα Πολιτεία. Ὁ μαθητής λοιπόν πηγαίνει σχολεῖο, γιά νά διδαχθεῖ αὐτό πού ἄλλοι ἔχουν ὀρίσει καί ἀποφασίσει ὅτι πρέπει νά ἔχει μάθει, πρίν «βγεῖ στή ζωή», σύμφωνα μέ τή σοφή ἐλληνική ἔκφραση. Ὁ μαθητής πηγαίνει σχολεῖο, γιά νά μάθει γράμματα, γιά νά μάθει δηλαδή συγκεκριμένα περιεχόμενα καί ὄχι γιά “νά μάθει νά μαθαίνει”, ὅπως λέει ἕνα τρέχον εὐφυολόγημα, τό ὁποῖο εἶναι μιά πελώρια ἀνοητολογία, γιά τόν ἀπλούστατο λόγο ὅτι μόνο μαθαίνοντας συγκεκριμένα περιεχόμενα μαθαίνει κανείς τελικά νά μαθαίνει. Ἡ περιβόητη κριτική ἱκανότητα, ἡ ἀνάπτυξη τῆς ὁποίας ἔχει ἀναχθεῖ σέ πρωταρχικό στόχο τῆς ἐκπαίδευσης, προϋποθέτει μαθητεία, σπουδή, κοπιαστική μελέτη. Τό σχολεῖο δέν εἶναι χῶρος ἐπικοινωνίας, ζωῆς, ἐξουδετέρωσης τῶν κοινωνικῶν ἀδικιῶν καί ταξικῶν ἀνισοτήτων καί ἄλλων «ῶραίων πραγμάτων», εἶναι κατ’ ἀρχήν χῶρος διδασκαλίας καί μάθησης, εἶναι θεσμός μετάδοσης. Τό σχολεῖο ὡς θεσμός μετάδοσης προϋποθέτει τήν παρουσία μέσα στή σχολική αἴθουσα ἑνός δασκάλου, πού πιστεύει βαθιά στήν παιδευτική ἀξία τοῦ μαθήματός του, τό περιεχόμενο τοῦ ὁποίου θέλει νά μεταδώσει στούς μαθητές μαζί μέ τήν ἀγάπη του γιά αὐτό, ἑνός δασκάλου, πού θεωρεῖ ἀδιανόητο ἕναν κόσμο ἀπό τόν ὁποῖο θά ἀπουσιάζει, ὅ,τι ἐκεῖνος γνωρίζει καί διδάσκει. Διαφορετικά δέν εἶναι δάσκαλος ἀλλά ἐμψυχωτής (animateur) μιᾶς ὁμάδας ἀνηλίκων, θά δίνει στά παιδιά τόν λόγο, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ σχολική δημοκρατία, ἀλλά ἐκεῖνα δέν θά ἔχουν πιά τί νά ποῦν, ἔξω ἀπό τηλεοπτικά στερεότυπα, τά ὁποῖα αὐτός πρέπει νά ἀκούσει μέ προσοχή καί σεβασμό, ἀφοῦ ὅλες οἱ γνώμες εἶναι ἰσότιμες.

“Ἐχει μεταδοτικότητα” λέγαμε γιά τόν δάσκαλο, ὅταν θέλαμε νά τόν ἐπαινέσουμε, ἔχει δηλαδή τήν ἱκανότητα νά μεταδίδει στούς μαθητές αὐτό πού γνωρίζει, τά περιεχόμενα τοῦ μαθήματός του. Ἡ μεταδοτικότητα εἶναι μιά τέχνη πού τό θεμέλιό της βρίσκεται στή βαθιά γνώση τοῦ ἀντικειμένου. Σήμερα λένε πώς εἶναι ἐπικοινωνιακός, ὅτι ἔχει ἐπικοινωνιακό χάρισμα καί ἄλλα παρόμοια. **Μετάδοση καί ἐπικοινωνία: ἡ διαφορά ἀνάμεσά τους εἶναι τεράστια καί οἱ πολιτικές καί πολιτιστικές συνέπειες αὐτῆς τῆς διαφορᾶς κολοσσιαῖες**».

γ. Πρέπει νά φύγουμε ἀπό τήν ἀντίληψη ἑνός «κόσμου μιᾶς χρήσης» ἑνός κόσμου δηλαδή πού τόν χρησιμοποιοῦμε καί μετά τόν πετᾶμε.

δ. Νά δημιουργήσουμε πάλι τήν αἴσθηση ὅτι ἀνήκουμε σ’ ἕναν κόσμο, ὅπου μοιραζόμαστε τίς ἴδιες ἀξίες καί τήν ἴδια κληρονομιά. Σήμερα «αὐτό πού ἐνώνει τόν πληθυσμό εἶναι μιά ἀνοχή ἀνάμικτη μέ ἀδιαφορία καί στηριγμένη στό σύμβολο τῆς πίστεως τῆς ἐποχῆς μας: “Εἶναι ἐπιλογή μου”». (Πολονύ, σ. 115).

ε. **Νά ξαναλειτουργήσει τό Κρυφό Σχολειό.** Οί δάσκαλοι καί καθηγητές, πού αγαπούν τά παιδιά, νά βάλουν στήν ἄκρη τά «Βιβλία γλώσσας», πού κατήντησαν κατά τήν εὐστοχη παρατήρηση τοῦ Δημήτρη Νατσιοῦ περιοδικά ποικίλης ὕλης καί συνταγές μαγειρικῆς, καί νά δώσουν στά παιδιά Χριστό καί Ἑλλάδα, χρησιμοποιώντας ἄλλα διδακτικά βιβλία, πού ἔχουν ἀποσυρθεῖ ἀπό τούς ἀποδομητές Νεοταξίτες.

στ. Νά δοθεῖ τό βάρος τῆς ἀγωγῆς στήν **Οἰκογένεια** καί στήν **Ἐκκλησία** (ἀφοῦ τό σχολεῖο εἶναι τό κύριο μέσο τῆς πνευματικῆς γενοκτονίας τῶν παιδιῶν μας).

ζ. **Νά δουλέψει κυρίως τό Παράδειγμα.**

η. **Περισσότερο νά μιλοῦμε στόν Θεό γιά τά παιδιά καί ὄχι στά παιδιά γιά τόν Θεό καί μάλιστα χωρίς παράδειγμα.**

• Ἐπίλογος

Καί γιά νά κλείσουμε, ὅπως ἀρχίσαμε, μέ τόν ἅγιο Παῖσιο τόν Ἀγιορείτη.

Νά τί γράφει γιά τήν **ἀντιμετώπιση τῆς ἀδιαφορίας** (καί τοῦ μηδενισμοῦ, θά προσθέταμε):

«Ἡ ἀδιαφορία γιά τόν Θεό φέρνει τήν ἀδιαφορία καί γιά ὅλα τά ἄλλα· φέρνει τήν ἀποσύνθεση. Ἡ πίστη στόν Θεό εἶναι μεγάλη ὑπόθεση. Λατρεύει ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό καί ὕστερα ἀγαπάει καί τούς γονεῖς του, τό σπίτι του, τούς συγγενεῖς του, τήν δουλειά του, τό χωριό του, τόν νομό του, τό κράτος του, τήν πατρίδα του. **Ἔνας πού δέν ἀγαπάει τόν Θεό, τήν οἰκογένειά του, δέν ἀγαπάει τίποτε**· καί φυσικά δέν ἀγαπάει οὔτε τήν πατρίδα του, γιατί καί ἡ πατρίδα εἶναι μιά μεγάλη οἰκογένεια. Θέλω νά πῶ, ὅλα ἀπό ἐκεῖ ξεκινᾶνε. Δέν πιστεύει ὁ ἄνθρωπος στόν Θεό, καί μετά οὔτε γονεῖς οὔτε οἰκογένεια οὔτε χωριό οὔτε πατρίδα ὑπολογίζει. Καί αὐτά εἶναι πού πᾶνε τώρα νά διαλύσουν, γι' αὐτό δημιουργοῦν μιά κατάσταση ρεμπελιό». (Λόγοι Β', σσ. 30-31)

Θά τούς ἀφήσουμε νά τό πετύχουν; Ο Χ Ι.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

(Ὁμιλία στή Σχολή Γονέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας στό Ἀγρίνιο, Κυριακή 22 Νοεμβρίου 2015.)

(Πηγή: <http://www.imglyfadas.gr/portal/gr/details.asp?cdPro=478790FB-5626-4B58-9828-9D279B01846A>)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>
